

Ἄρχιμ. ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ Α' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΘ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ πραγματοποιμένου).

Τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχονται ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ρουθ, φαίνεται ὅτι συνέβησαν, καθ' ἃ ἀναφέρεται ἐν ἀρχῇ τοῦ ἰδίου βιβλίου «ἐν τῷ κρίνειν τοὺς Κριτάς», ἐν τῷ καιρῷ δῆλον ὅτι ὅτε οἱ Κριταὶ ἔκρινον καὶ ἐκυβέρον τὸν Ἰσραὴλ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ πρὸ τοῦ Σαούλ, τοῦλάχιστον δὲ πρὸ τοῦ Σαμουὴλ. Δὲν εἶναι ὅμως ἀκριβῶς καθωρισμένη ἡ χρονολογία τῆς συγγραφῆς, οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ἡ πιθανωτέρα καὶ ἀληθεστέρα γνώμη εἶναι, ὅτι συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου εἶναι ὁ Σαμουὴλ, ἐπομένως τὸ βιβλίον ἐγράφη ἐνωρίτερον πρὶν ἢ ὁ Δαυὶδ ἀναγορευθῆ ἑπισήμως βασιλεὺς, διότι οὐδὲν περὶ τούτου ἀναφέρει. Τὸ βιβλίον τῆς Ρουθ τιθέμενον μετὰ τῶν Κριτῶν καὶ τῆς Α'. τῶν Βασιλειῶν, δύναται νὰ θεωρηθῆ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαίων ἑβραίων, ὡς συνέχειά τις τοῦ βιβλίου τῶν Κριτῶν, καὶ ὡς εἰσαγωγή εἰς τὸ βιβλίον τῶν Βασιλειῶν. Ἡ ἀξιοπιστία, καὶ ἐπομένως ἡ θεοπνευστία τοῦ βιβλίου τῆς Ρουθ οὐδέποτε κατεπολεμήθη, ἀπεναντίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὀρθολογισταὶ καὶ οἱ ἀσεβεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἐξοχότητα τοῦ βιβλίου τούτου, ἐπομένως καὶ τὴν θεϊότητα τούτου.

Ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ «τὸ βιβλίον τῆς Ρουθ ὅσον σύντομον καὶ ἂν εἶναι, λέγει τις τῶν ἑτεροδόξων, εἶναι καθ' ὑπερβολὴν πλούσιον, παρέχον ζωνρὰ παραδείγματα πίστεως, ὑπομονῆς, σοφίας, ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ εὐσεβείας, προσέτι δὲ καὶ ἀποδείξεις τρανὰς τῆς πατρικῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προστατεύει καὶ ἀνταμείβει τοὺς μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος ἀφοσιουμένους εἰς αὐτόν». Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι θαυμάσιον, ὡς πρὸς τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀπλότητα. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς τοῦ τελευταίου αἰῶνος φιλόσοφοι. οἱ κακῶς ἐρμηνεύσαντες τελευταίως τὰς Ἀγίας Γραφάς, ἔγραψαν περὶ τούτου. Ὁ δὲ σφοδρότερος ἐξ αὐτῶν ἔγραψε περὶ αὐτοῦ παρρησίᾳ λέγων: «Ἡ ἱστορία τῆς Ρουθ ἐγράφη μετ' ἀφελοῦς καὶ περιπαθοῦς ἀπλότητος· οὐδὲν τοιοῦτον ἀπαντῶμεν οὔτε εἰς τὸν Ὁμήρον, οὔτε εἰς τὸν Ἡρόδοτον, τὸ ὁ-

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΑΙ

Ὡς ἂν τὴν γῆν τοῦ Οὐρανοῦ ὁ ὑετὸς ποτίζη, με' χλόην, ἄνθη εὔοσμα, καρποὺς αὐτὴν στολίζει, οὕτως, ὦ ἐπιμέλεια, μελέτη, ἐργασία ἐκ τῶν πηγῶν σας πρόδος προορθεῖ κα' εὐτυχία. Καθὼς δὲ βοῦν ὁ γεωργὸς ὑπὸ ζυγὸν ζευγνύει καὶ με' τὸ ἄροτρον τῆς γῆς τὸ ἔδαφος ρηγνύει, καὶ με' τὴν καλλιέργειαν τὴν κάμνει καρποφόρον ἀποδιδούσαν πολλαπλῶς τοῦ κόπου του τὸν φόρον, οὕτως ὦ ἐπιμέλεια, μελέτη, ἐργασία τὰ ὄπλα ἔχουσαι τοῦ νοῦ τ' ἀνίκητα καὶ θεῖα τοσαύτας ἐμορφώσατε ἐκλάμπρους ἐπιστήμας τοσαύτας τέχνας εὔρετε ὠραίας καὶ χρησίμας. Τὰ μήκη συνετάμειτε τῶν τόπων καὶ τῶν χρόνων κα' ἐπὶ τῆς γῆς ἐστήσατε τὸν πάγχρυσόν σας θρόνον. Ἐπεσαν θρόνοι δυναστῶν καὶ θρόνοι βασιλέων, ἔπεσε δύναμις κρατῶν ἀρχαίων τε καὶ νέων, ὑμᾶς πλὴν θέλει πάντοτε τιμᾶ ἡ Οἰκουμένη κα' ἐπὶ τῆς γῆς ἀσάλευτος ὁ θρόνος σας θὰ μένη, ὅσον καιρὸν ὁ ἥλιος φῶς εἰς τὴν γῆν παρέχει καὶ τὴν ἰδίαν τροχίαν ἐν ὅσῳ διατρέχει.

ΧΡ. ΘΟΥΑΣ Γυμνασιάρχης

ποῖον νὰ συγκινή περιπαθῶς τὴν καρδίαν, ὅσον ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τῆς Ρουθ πρὸς τὴν πενθερὰν της. «Θὰ πορευθῶ ὅπου ἂν πορευθῆς, καὶ ὅπου ἂν διαμείνης, θὰ διαμείνω μετὰ σου, ὁ λαός σου θὰ εἶναι λαός μου, καὶ ὁ Θεός σου Θεός μου» (Ρουθ Α' 16). Ὑπάρχει ὕψος ἐν τῇ ἀπλότητι ταύτῃ. Εἶπομεν πολλάκις ὅτι οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἦθη ταῦτα οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι μετὰ τῶν ἡμετέρων, εἴτε κατὰ τὴν κακίαν, εἴτε κατὰ τὴν ἀρετήν, εἴμεθα μακρὰν καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ κατὰ τὴν καλαισθησίαν. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ μάλιστα ἡ Πεντάτευχος, τὸ βιβλίον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τῶν Κριτῶν, εἶναι χιλιάκις διδακτικώτερα τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ἡρόδοτου».

Ἐὰν λοιπὸν οἱ μὴ πιστεύοντες ἀλλὰ χλευάζοντες καὶ κακῶς ἐξηγοῦντες τὰς Ἀγίας Γραφάς, ἐκστομίζουσι τοιαύτας λαμπρὰς περὶ τοῦ Ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ρουθ ὁμολογίας καὶ μαρτυρίας, ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι καὶ πιστοί, οἱ μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας ἀποδεχόμενοι τὴν θεϊότητα, τὴν ἀξιοπιστίαν καὶ τὴν θεοπνευστίαν τούτου, ὀφείλομεν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ νὰ ὁμολογῶμεν τὸ κῦρος καὶ νὰ σεβώμεθα τὰ ἐν αὐτῷ, ὡς ὑπαγορεύματα καὶ μαθήματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διότι τὸ ὕψος καὶ τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ, οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις, τὰ θεοσεβῆ συναισθήματα, τὰ ἦθη καὶ οἱ τρόποι τοῦ βίου, ὁ θεῖος καὶ ὑψηλὸς σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφησαν ἐν αὐτῷ τὰ πάντα, εἶναι ὅλων φυσικότητα καὶ μετὰ τοσαύτης ἀφελοῦς ἀπλότη-